



Buletin legislativ de drept comunitar

Octombrie 2010

| | |
|--------------------------|---|
| Jurisprudență comunitară | 1 |
| Legislație comunitară | 3 |

Octombrie 2010

Buletin legislativ de drept comunitar

Drept comunitar

Jurisprudență comunitară

Pe 5 octombrie 2010 Curtea de Justiție a Uniunii Europene („CJUE” sau „Curtea”) a interpretat efectele orizontale ale articolelor 51 și 52 din Carta Drepturilor Fundamentale („Carta”). În Cauza C-400/10 (McB), instanța de trimitere a solicitat Curții să stabilească dacă Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (“Regulamentul nr. 2201/2003”) trebuie interpretat în sensul că se opune posibilității ca dreptul unui stat membru să condiționeze dobândirea drepturilor privind încredințarea de către tatăl unui copil, care nu este căsătorit cu mama acestuia din urmă, de obținerea de către tată a unei decizii a instanței naționale competente prin care să îi fie conferite astfel de drepturi privind încredințarea, care poate face ca deplasarea copilului de către mama sa ori reținerea acestuia să fie ilicită.

Instanța de trimitere a subliniat că în dreptul național (în speță, irlandez) tatăl natural nu dispune de drepturi privind încredințarea copilului său, cu excepția cazului în care acestea îi sunt conferite printr-un acord încheiat între părinți sau printr-o decizie judecătorească, în timp ce astfel de drepturi revin din oficiu mamei, fără a fi necesar să îi fie acordate.

Curtea a arătat că potrivit Regulamentului nr. 2201/2003 „încredințarea” este un concept autonom și nu depinde de legislația statelor membre. Cu toate acestea, caracterul ilicit sau licit al deplasării unui copil depinde de existența unei încredințări dobândite printr-o hotărâre judecătorească, printr-un act cu putere de lege sau printr-un acord în vigoare în temeiul legislației statului membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau reținerii sale. Sub acest aspect, Regulamentul nr. 2201/2003 nu stabilește cine este persoana care trebuie să dispună de drepturi privind încredințarea susceptibile să determine caracterul ilicit al deplasării unui copil, ci face trimitere la dreptul statului membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sale în ceea ce privește desemnarea titularului drepturilor privind încredințarea. Prin urmare, dreptul statelor membre este cel care determină condițiile în care tatăl natural dobândește drepturi privind încredințarea copilului său, putând condiționa dobândirea acestor drepturi de obținerea unei decizii a instanței naționale competente care să i le confere.

Instanța de trimitere a întrebă și dacă nu cumva Carta drepturilor fundamentale are vreun impact asupra concluziei de mai sus. Curtea a arătat că dispozițiile Cartei se adresează statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii, astfel că nu aduc nicio atingere dreptului național. Prin urmare, dispozițiile Cartei sunt relevante în această cauză numai în scopul interpretării Regulamentului nr. 2201/2003, mai precis a interpretării sale având în vedere în special trimiterea la dreptul național pe care o implică această interpretare. Având în vedere că, în măsura în care Carta conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenția Europeană a Drepturilor Omului ("CEDO"), înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de CEDO, Curtea a reținut că există un precedent în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în care situația de fapt era similară celei din acțiunea principală, copilul unui cuplu necăsătorit fiind dus într-un alt stat de către mama sa, care dispunea singură de autoritate părintească asupra acestui copil. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că o legislație națională care acordă, de drept, autoritatea părintească în privința unui astfel de copil numai mamei acestuia nu este contrară articolului 8 din CEDO interpretat în lumina Convenției, în măsura în care legislația respectivă îi permite tatălui copilului, care nu deține autoritatea părintească, să solicite instanței naționale competente modificarea atribuirii acestei autorități.

Drept urmare, Curtea a concluzionat că, în scopul aplicării Regulamentului nr. 2201/2003 pentru a determina caracterul licit al deplasării unui copil care este dus într-un alt stat membru de către mama sa, tatăl natural al copilului trebuie să aibă dreptul de a se adresa instanței naționale competente, anterior deplasării, pentru a solicita să îi fie acordate drepturi privind încredințarea asupra copilului său. Simplul fapt că tatăl natural nu este, spre deosebire de mamă, în mod automat deținătorul drepturilor privind încredințarea asupra copilului său în sensul articolului 2 din Regulamentul nr. 2201/2003 nu afectează conținutul esențial al dreptului său la viață privată și de familie. Deplasarea copilului într-un alt stat membru de către mama sa reprezintă exercitarea licită de către mama căreia îi este încredințat copilul a propriului drept de liberă circulație și a dreptului său de a stabili locul de reședință al copilului, fără ca aceasta să îl priveze pe tatăl natural de posibilitatea de a-și exercita dreptul de a introduce o cerere pentru a obține ulterior drepturi privind încredințarea asupra acestui copil sau un drept de vizită în privința acestuia din urmă.

Pentru aceste motive Curtea a stabilit că Regulamentul nr. 2201/2003 trebuie interpretat în sensul că nu se opune posibilității ca dreptul unui stat membru să condiționeze dobândirea drepturilor privind încredințarea de către tatăl unui copil, care nu este căsătorit cu mama acestuia din urmă, de obținerea de către

Legislație comunitară

tată a unei decizii a instanței naționale competente prin care să îi fie conferite astfel de drepturi, care poate face ca deplasarea copilului de către mama sa ori reținerea acestuia să fie ilicită, în sensul articolului 2 punctul 11 din Regulamentul nr. 2201/2003.

Pe data de 14 octombrie 2010 a fost adoptată Directiva nr. 2010/66/UE a Consiliului privind modificarea Directivei 2008/9/CE de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoare adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoanele impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare („**Directiva nr. 2010/66/UE**”). Premisa generală a Directivei nr. 2010/66/UE este că pentru a fi rambursată taxa pe valoare adăugată a persoanelor impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare este necesară transmiterea unei cereri printr-un portal electronic, creat de fiecare stat membru și care trebuia să fie funcțional de la 1 ianuarie 2010. Cum transmiterea la timp a cererilor a fost împiedicată, din cauza creării cu întârziere și a funcționării defectuoase a portalurilor electronice, respectivele persoane impozabile riscă să nu își poată exercita dreptul de deducere a TVA pentru chelutiile ocazionate în 2009. Din acest motiv, termenul va fi prelungit până la 31 martie 2011 pentru cererile referitoare la perioade de rambursare din anul 2009.

Pe data de 7 octombrie 2010 a fost adoptat Regulamentul (UE) nr. 904/2010 al Consiliului privind cooperarea administrativă și combaterea fraudei în domeniul taxei pe valoare adăugată („**Regulamentul nr. 904/2010**”). Principala reformare a reglementării anterioare (Regulamentul (CE) nr. 1798/2003) constă în crearea Eurofisc, o rețea ce implică toate statele membre și care are drept scop detectarea și combaterea fraudelor transnationale în domeniul TVA, în principal schemele de tip carusel. Până la 1 decembrie 2010 fiecare stat membru trebuie să informeze Comisia cu privire la autoritatea națională care va fi responsabilă cu implementarea și supravegherea măsurilor anti-fraudă în domeniul TVA.

Regulamentul nr. 904/2010 precizează situațiile în care autoritățile naționale trebuie să coopereze pe cale administrativă pentru rezolvarea sau prevenirea fraudelor, după cum prevede și situațiile în care statele membre sunt obligate să schimbe spontan informații, să ofere feedback și să conducă inspecții multilaterale.

Autor

andreea.lisievici@tuca.ro



Detalii contact:

Piața Victoriei
Șoseaua Nicolae Titulescu nr. 4-8
America House, aripa de vest, et. 8
Sector 1
București 011141
România

T (40-21) 204 88 90

F (40-21) 204 88 99

E office@tuca.ro

W www.tuca.ro

Disclaimer

Acest material informativ are numai un caracter orientativ. Scopul său nu este de a oferi consultanță juridică cu caracter definitiv, care se va solicita conform fiecărei probleme legale în parte.

Pentru detalii și clarificări privind oricare dintre subiectele tratate în Buletinul Legislativ, persoanele de contact sunt:

Florentin Țuca, Avocat asociat coordonator (florentin.tuca@tuca.ro)

Cornel Popa, Avocat asociat (cornel.popa@tuca.ro)

Cristian Radu, Avocat colaborator coordonator (cristian.radu@tuca.ro)